

Amourens weer op huis aanhoudt. En het wil nog wel eens later worden ook. Mannen van het dorp zijn hem wel tegen gekomen, wanneer zij in het voorjaar in alle vroegte naar hun land trokken. Nog niet zoo lang geleden was hij veel op Vlissingen aan getrokken. Daar vond hij toen zijn vertier. Het fijne wisten die van het dorp er niet van, maar eenen Zondag had Dirk Amourens bezoek gekregen van zoo'n madammeke. Het moest de weduwvrouw wezen van eenen Belgischen loods. Hij was er al eens mee gezien in Middelburg ook. Maar bij dien eenen keer op het dorp was het gebleven, want Maaie Roelse kon d'r niet zoo best mee overweg en ze zag er voor eenen Zondag zoo aardig uit mee korte rokken en hooge hakken en ze deed zoo aanhalig tegen Dirk Amourens, dat zelfs die er mee verlegen leek te zitten. Later op den middag — na den eten, waarvan ze zoowat niets had genomen — waren ze naar zijn kamer gegaan en daar werd toen gelachen dat het een schande was op eenen Zondag. Maaie Roelse had een zucht van verlichting geslaakt toen ze ten langen leste opkraste mee d'r korte rokken en hooge hakken. Dirk Amourens had haar naar de tram gebracht. Hij zou wel met haar meegaan naar Vlissingen, dacht Maaie, want hij had den volgenden dag eenen vrijen ochtend genomen. Maar daarin had zij zich dan toch vergist, want na een half uur stond Dirk Amourens al weer voor haar in de bakkeete en net toen ze van zins was hem aan te zeggen, dat die madam bij haar niet meer over den drempel hoefde te komen, zei de man zoo langs zijnen neus weg, alsof het niet eens voor haar ooren bedoeld was:

— Die zien we niet meer terug....

— Da's dan maêr 'n geluk ook! zei Maaie Roelse, die op haren tijd vinnig voor den dag kon komen, want wat jie d'r an zóó eene vindt....

Dirk Amourens had gelachen.

— Wees maar gerust d'r op, vrouw Roelse, vervolgde hij, die is weer terug naar Antwerpen, naar haren Anvers.

— Zoo vâre is da' niet', merkte Maaie Roelse op, mee 'n paêr uren ken je d'r wizze... Affijn, besloot ze, het binne mien zaêke nie. En toen plotseling, met een zekere en ongewone vertrouwelijkheid:

— Da je nie een ordentelijke vrouwe zoekt, Amourens. De jaêre ei je d'r toch voor. Maar Dirk Amourens had het hoofd geschud en gezegd:

— Daar ben ik nog te jong voor.

Hij is naar den dijk gegaan en den dag daarop had hij tot tien uur in zijn bed gelegen. Zoo eenen eigenaardige was die Dirk Amourens. Maar dat madammeke kwam nooit meer op het dorp weerom noch eenig andere van dat slag, al trok Amourens dan nog